

По А. Мюленталъ

Слава

Юношата-поетъ мечтаелъ за слава. Като прекрасна царица му се присънявала тя всѣка нощъ. Идвала при него на сънъ, цѣлувала го и му туряла скъпоценна корона на главата. Всѣка вечеръ го викала при себе си. Казвала му, че труденъ и далеченъ е пътятъ до нея и рѣдко, много рѣдко се усмихвала нѣкому тя — божествената красавица... и малцина влизали въ нейнитѣ дворци. Но юношата се решилъ да отиде при нея.

Съ вѣра въ сърдцето и съ пѣсни на уста той тръгва да дири царицата Слава. Труденъ билъ пътятъ. Лошо време, опасности и тръне имало навсѣде. Но той не искалъ и да знае за това — вървѣлъ напредъ и все напредъ. Като пжтеводна звезда предъ него блестѣлъ видѣниятъ въ сънъ свѣтълъ образъ на Славата. Тя го викала и мамѣла. И той неуморно вървѣлъ, вървѣлъ много години поредъ. Бури и трѣсъци затулвали свѣтлото лице на Славата. Но той се не спиралъ. Безъ отдихъ, всрѣдъ мжки, беди и неспиренъ трудъ вървѣлъ, неспирно вървѣлъ напредъ.

Всичко предъ него гаснѣло и тъмнѣло.

Веднажъ, уморенъ и измжченъ, той поискалъ да се напие отъ рѣката. Навелъ се и видѣлъ въ бистритѣ води своето отражение. Бѣли кждрици покривали замисленото му и уморено лице. Пожелалъ да си спомни презъ кжде е миналъ и колко пжтъ е изминалъ... Какъ и защо го е изминалъ... Но не си спомнилъ. Толкова много спомени се натрупали въ душата му!... Като роякъ облаци плували тѣ предъ него. Какво да прави? Да се върне назадъ къмъ юношескитѣ си години — не можелъ. Да стои на едно мѣсто — също. Трѣбвало да върви. И отново пакъ тръгналъ напредъ съ пѣсни на